

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἡμερασίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀμοσυνελευθερίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστρον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΥΤΩΝ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῶν 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγύστου γράμμα διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς Δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει
τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σὺλλίνα 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΡΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήμερον μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἡμερολόγιον Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ὀκτωβρίου 1928

Ἔτος 506.—Ἀριθ. 46

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἐπὶ *Vignauil* καὶ *Valdor*

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Μὰ τί ἔχεις, παιδί μου; ρώτησ' ἐπιτέλους, ξαφνισμένος ἀπὸ τὴν τόση σιωπῇ.

— Τίποτε, τίποτε, μολόρδε! εἶπε ἡ Νταίτση, σὰ νὰ ξαναρχόταν σὸν ἑαυτὸ τῆς... Ἔτσι μοῦ φάνηκε, σὰ νὰ τὸ εἶχα ἰδεῖ αὐτὸ τὸ πραγματάκι καὶ κάποτε ἄλλοτε, ἀπὸ καιρὸ... ἀλλὰ ποῦ! Δὲν μπορῶ πιά νὰ θυμηθῶ.

Ξαφνικὰ τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν.

— Ἀνοίγει αὐτὸ τὸ μενταλλιόνι, μολόρδε; ρώτησε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία.

— Ναί!.. ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρλιγκτον, ποῦ ἀρχισε νὰ αισθάνεται κι' αὐτὸς μιὰν ἀνεξήγητη ταραχῇ.

Πῆγε νὰ πάρει τὸ κόσμημα γιὰ νὰ τῆς δείξει πῶς ἀνοίγει. Μὰ ἐκείνη τὸ κράτησε μ' ἕνα ἄθελο καὶ βίαιον κίνημα, καὶ τὸ βλέμμα της ἔμεινε ἀφηρημένον σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ λύσει ἕνα δύσκολον πρόβλημα.

Τέλος, μιὰ γαλήνη ξανάρθε σὸ πρόσωπό της, ἕνας βαθὺς στεναγμὸς τῆς ξέφυγε ἀπ' τὸ στήθος καὶ ὑψώνοντας τὸ δάχτυλον σὰν παιδάκι ποῦ ξαναλέει τὸ μάθημά του, εἶπε σιγὰ σιγὰ:

«Μετράμε τέσσερα μαργαριτάρια ἀριστερά... ἀρχίζουμε ἀπὸ πάνω... πατάμε τὸ τέταρτον... ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα!.. Νὰ τὸς ὁ παπάκης μου!..»

Ξαφνικὰ τὸ μενταλλιόνι ἀνοίξε μὲ τὴν μικρὴ πίεσιν τοῦ δάχτυλου καὶ φάνηκε τὸ πορτραῖτο τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον.

— Ἡ κόρη μου! φώναξε ὁ λόρδος.

Ἡ Νταίτση σήκωσε τὸ κεφάλι, τὰ μάτια της κοίταζαν τότε τὸ πορτραῖτο καὶ πᾶτε τὸν φυλακισμένον. Τέλος, ἕνα φῶς ἐχύθηκε σὸ μναλὸ τῆς, κατάλαθε μονομιᾶς τὰ πάντα κι' ἔπεσε στὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά του.

— Ἡ κόρη μου! Τὸ παιδί μου! Ἡ

Νταίτση μου! ἔλεγε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ σφιγγοντας τὴν κόρη του σὸ στήθος του.

Ἄ, δὲ μὲ γέλασε τὸ προαισθημά μου!

— Πατέρα μου! Πατερούλη μου! ἔλεγε κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἡ Νταίτση. Τώρα τὰ θυμάμαι ὅλα. Τὸ μενταλλιόνι τὸ φοροῦσε ἡ ὄραια λαίδη. Μὲ κρατοῦσε στὰ γόνατά της καὶ κάθε βράδυ μοῦ δειχνε τὴν εἰκόνα καὶ μοῦλεγε: «Πὲς καλὴνύχτα στὸν παπάκη!..» Κι'

«Δὲν ἐχόρταινε νὰ τὴν κοιτάξῃ...» (Σελ. 370, στ. α')

ἐδῶ, εἶπε δείχνοντας τὴ δευτέρη μινιατούρα, εἶναι ἡ ὄραια λαίδη, ποῦ εἶδα τὸ πορτραῖτό της σὸ Χουάιτ-Γκέιτ!

— Ἡ λαίδη αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα σου, παιδί μου! Μὰ τὸ ξέρεις λοιπὸν τὸ Χουάιτ-Γκέιτ;

— Ναί, ναί, πατέρα! Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ τὸ εἶδα. Καὶ τώρα καταλαβαίνω γιατί μοῦ φαινόταν σὰ νὰ τὸ εἶχα ξαναἰδεῖ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔμενα ἦσαν ἡμιον μικρὸ κοριτσάκι μὲ τὴ μαμμά μου, κι' ἤρθε ὁ κακὸς ἄνθρωπος καὶ μὲ πήρε!

— Τί λές, παιδί μου; φώναξε ὁ λόρδος. Ἦρθε κανεὶς καὶ σὲ πήρε; Πότε; Πῶς;

— Μιὰ νύχτα, σταθήτε νὰ τὰ θυμηθῶ... Μιὰ νύχτα εἶχε πιάσει φωτιά, τὸ σπίτι, ἡ κάμαρά μου καίγόταν... Ἦρθ' ἕνας ἄνθρωπος καὶ μὲ πήρε ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου... μὲ πήγε... μὰ δὲ θυμῶμαι πιά τίποτα. Ἴσως κοιμήθηκα βστερα καὶ δὲν εἶδα. Ὅταν ζύπνησα, βρισκόμουν στὰ γόνατα τῆς μίστρες Γουίλ.

Καὶ τώρα, βρήκα τὸν πατέρα μου, τὸν πατερούλη μου... Ἀλήθεια, δὲν εἶστε ὁ πατέρας μου; ρώτησε μὲ κάποια ἀνησυχία, βλέποντας τὸ λόρδο νὰ τὴν ἀκούει ἀχόρταγα.

— Καὶ βέβαια εἶμαι ὁ πατέρας σου! Ναί, ἀγάπη μου. Ὅλα μοῦ λένε ὅτι σὺ εἶσαι ἡ Νταίτση μου.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μῆξε μέσα ἡ μίστρες Γουίλ, ποῦ εἶχε ἀνησυχήσει γιατί ἡ Νταίτση ἀργούσε τόσην ὥρα.

Ἡ κόρη ἔτρεξε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της:

— Μητέρα! βρήκα τὸν πατέρα μου! Εἶναι ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον! Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσει ἡ μίστρες Γουίλ.

— Τὸν πατέρα σου; Μὰ εἶναι δυνατό; Μολόρδε, ἡ κόρη μου ἴσως λέει ἀνοησίες...

— Εἶναι ἀλήθεια, κυρία! ἀποκρίθηκε ὁ κόντες. Τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ Νταίτση μου, ποῦ τὴ θαρροῦσα πεθαμένη.

— Νταίτση! Νταίτση! ἔκαμε ἡ μίστρες Γουίλ τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ὁστε αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ ὄνομα τῆς Βιολέτας;

Καὶ τὰ δάκρυά της ἀρχισαν νὰ τρέχουσι ποτάμι.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν εὐτυχισμένη, ποῦ ἔβλεπε νὰ φωτίζεται τὸ μυστήριον τῆς καταγωγῆς τῆς Νταίτσης, δὲν ἠμποροῦσε νὰ πνίξει κάποια θλίψη, ὅταν συλλογίζετο ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ, ποῦ τῆς ἀγάπησε μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά, δὲν τῆς

άνηκε πια τώρα όπως πρώτα. Μά εδ-
θός έδωξε την έγωιστική αυτή σκέψη
και έκανε ένα σωρό ερωτήσεις στο φυ-
λακισμένο για την Νταίξη.

Ο λόρδος Έρλιγκτον της διηγώθη-
κε το οικογενειακό του δράμα, καθώς
του το είχε διηγήθει ο Πέρου, κι εί-
δαν ότι συμφωνούσε με τις αναμνήσεις
της Νταίξης και με τις περιστάσεις που
είχε βρεθεί. Δέ χωρούσε αμφιβολία. Η
Βιολέττα ήταν η Νταίξη, ή κόρη του
φυλακισμένου.

Εκείνος δέ χόρταινε να την κοιτά-
ζει. Της χάιδευε τα χρυσά μαλλιά, δ-
πως όταν ήταν μικρούλα, της έπιανε
τα λεπτά χέρια, τη φιλούσε... Πα-
φνικά όμως το χέρι του έπεσε και ά-
κούστηκ' ένας στεναγμός.

— Φτωχό μου κορίτσι! είπε θλιβε-
ρά. Τι σκληρό, να σε βρώ και να σε
ξαναδώ μέσα σε τέτοια κατάσταση! Πώς
να σου δώσω όνομα, τίτλο, πλούτο, εδ-
τυχία; Τώρα δεν είμαι παρά ένας κα-
τάδικος κι' οι έχθροί μου έχουν τη δύ-
ναμη να με θανατώσουν.

— Ω, πατέρα μου, μην το λες αυτό!
φώναξε η Νταίξη.

— Μην το λές αυτό, μυλόρδε, είπε
κι' η μίστρας Γουίλ. Ο Θεός δέ θα θε-
λήσει να χάσει η Βιολέττα τον πατέρα
της, τώρα που τον ξαναβρήκε. Όλα
θα διορθωθούν με τη βοήθεια του Θεού
θα το ίδηςτε.

Πέρασαν κάμποσες μέρες γεμάτες εδ-
τυχία. Ο πατέρας κι' η κόρη λησμόνη-
σαν μέσα στη χαρά τους την άπειλή
της Μοίρας, και ποτέ οι θλιβερές φυλα-
κές του Πύργου δεν είχαν γνωρίσει τό-
ση αγαλλίαση και τόσες ελπίδες.

Όταν όμως η Τζέννη διηγώθηκε στο
Θωμά το μεγάλο γεγονός, έκείνος κού-
νησε τα κεφάλια θλιβερά. Η μεγάλη του
πέτρα τούλεγε ότι η ετυχία αυτή δεν
ήταν δυνατό να κρατήσει και πολύ.

Και δεν είχε άδικο. Την άλλη έβδο-
μάδα φώναξαν το φυλακισμένο στην ά-
νάκριση και σε λίγες μέρες άρχισε η
δίκη του. Έγινε βιαστικά, όπως γινόν-
ταν όλες οι δίκες την εποχή εκείνη, κι'
η απόφαση βγήκε άμειλικτη: ο λόρδος
Έρλιγκτον καταδικάσθηκε σε θάνατο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
Θεός άνομιός

Πώς ήταν δυνατό να μην καταριέται
ο λόρδος Έρλιγκτον τη μοίρα, που εί-
χε βάλει τη Νταίξη στο δρόμο του; Το
κορίτσι ζούσε εδτυχισμένο, δσον καιρό
δεν ήξερε τίποτα για την καταγωγή του.
ένω τώρα έμελλε να κλαίει πικρά τον
πατέρα, που έχανε ακριβώς τη στιγμή
που τον είχε γνωρίσει.

Όσο κι' αυτόν, δεχόταν με γενναίο-
τητα το χτύπημα, αισθανόταν όμως ότι
μπροστά σε άάκουα της κόρης του θά-
χανε έλο του το θάρρος. Γι' αυτό, όταν
ή μίστρας Γουίλ του πήγε το φαγητό,

την παρακάλεσε να μην πεί τίποτα στη
Νταίξη για την απόφαση και να βρει
τρόπο να τη διώξει από τον Πύργο.

Αργότερα θά της έλεγε ότι τον με-
τέφεραν σ' άλλη φυλακή, ότι τον εξέδ-
ρισαν...

Η Τζέννη καταλάβαινε πολύ καλά
τον πόνο του πατέρα, αλλά δέ συμφώ-
νησε με το σχέδιό του. Ήξερε ότι η
Νταίξη έκρυβε μέσα στο λεπτό σώμα
της σπάνια ψυχική δύναμη. Την αλή-
θεια θά τη μάθαινε άργά η γρήγορα, και
η μόνη παρηγοριά στη δοκιμασία αυτή
θά ήταν ότι έμεινε κοντά στον πατέρα
της ως την τελευταία του στιγμή, ότι
τον παρηγόρησε και προσευχήθηκε γι'
αυτόν.

— Ίσως δεν έχουμε δικαίωμα να της
το κρύψουμε, πρόσθετος. Μεθαύριο θά
μας παραπονεθεί κι' αυτό. Κι' άλλως
τε, που ξέρουμε τί μπορεί να τη φω-
τίσει ο Θεός;

Υπάρχουν χτυπήματα, που καιμιά
καλοσύνη δέ μπορεί να γλυκάνει. Μ' ε-
λες τις προφυλάξεις της Τζέννης, το κο-
ρίτσι κόντευε να πεθάνει, όταν έμαθε
την απόφαση. Η καρδιά της πήγε να
σταθεί, τα γόνατά της λούθησαν κι έπε-
σε άναίσθητη στην άγκαλιά της θετής
μητέρας της.

Μά όταν συνήλθε, είχε πάρει την ά-
πόφαση. Τα μάτια της έλαμπαν, σε να-
χε πυρετό.

— Μητέρα! είπε αποφασιστικά. Πρέ-
πει να τον σώσουμε!

— Καλό μου κορίτσι! έκαμε η Τζέν-
νη λυπημένα. Μακάρι να μπορούσαμε!
Αλλά τί μας περνά από το χέρι;

— Όσοσο πρέπει να δοκιμάσουμε!
φώναξε η Νταίξη. Πώς θά τον άφίσου-
με εκεί δά, να τον σκοτώσουν μπροστά
στα μάτια μας, και θά μένουμε με σταυ-
ρωμένα τα χέρια; Έξω έχει φίλους!
Οι βασιλικοί είναι πολλοί. Θ' άφίσουν
να χαθεί ένας από τους πιο καλούς άρ-
χηγούς των;

— Άλο, μονο, παιδί μου! Όλοι δσοι
μπήκαν δω μέσα είχαν ισχυρούς φίλους
έξω, είχαν κόμια, είχαν χρήματα, κι'
έμως ποιός άπ' αυτούς έγλύτωσε; Έδω
έχάθηκε ένας βασιλιάς, και θά γλύτω-
ναν οι άλλοι; Και μήπως ξέρουμε κα-
νέναν; Όπου κι' αν μιλήσουμε για έναν
κατάδικο, θά μας γυρίσουν τις πλάτες.
Ηοιός μπαίνει σε τέτοιους μπελάδες;

Η Νταίξη έπεσε στην άγκαλιά της.
— Και μεις, μητέρα, δέ μπορούμε να
κάνουμε τίποτα; ρώτησε σιγά-σιγά. Έ-
γώ έχω άκούσει, ότι πολλοί φεύγουν
κρυφά άπ' τις φυλακές! Άς προσπαθή-
σουμε, μητέρα, αν δέ θέλεις να πεθάνω
άπό τη λύπη.

— Έμεις!... έκαμε με θλίψη η Τζέν-
νη. Παιδί μου, δέ βλέπεις αυτός τους
τοιχούς τί ψηλοί που είναι, δέ βλέπεις
πόσο φρουροί πάνε κι' έρχονται; Πώς

είναι δυνατό να φύγει κρυφά ένας κα-
τάδικος από δω μέσα;

— Πώς έφυγαν άλλοι, μητέρα;... Να
άλλάξει ρούχα, να βγει έξω, να τον πά-
ρουν στη βάρκα τους ο παππούς κι' ο
Τζέδε. Ξέρω πως έσωσαν άλλους και
τους πήγαν κρυφά στη Γαλλία... Μη
λές όχι, μητέρα, πρέπει να τον γλυτώ-
σουμε!... Άν βγει στην ταράτσα που
βλέπει στον Τάμεση, θά μπορούσε να
κατεβεί μ' ένα μεγάλο σχοινί...

— Φυλάξε νύχτα μέρα οι σκοποί. Κα-
νόνια είναι στημένα, έτοιμα να ρίξουν.

Η Νταίξη έπεσε σε σκέψεις. Έβλε-
πε ότι η Τζέννη είχε δίκιο. Η φρούρη-
ση του Πύργου ήταν τρομερή κι' οι σκο-
ποι είχαν διαταγή να χτυπούν όποιον δή-
ποτε που κυκλοφορούσε χωρίς άδεια,
μετά την ώρα που σήμαινε η βραδυνή
«άποχώρηση». Οι κατάδικοι του Πύρ-
γου ήταν πρόσωπα με τίλους και με
δύναμη γι' αυτό οι άρχες είχαν πάρει
δλα τα μέτρα τους για να ματαιώσουν
κάθε άπόπειρά τους.

Κοίταζε τους ψηλούς και μαυρισμέ-
νους τοίχους, και ποτέ δεν της φάνηκαν
τόσο θλιβεροί και πένθιμοι, ποτέ δεν της
πλάκωσαν τόσο βαρεία την καρδιά της.
Ποτέ άλλοτε δεν είχε νοιώσει τόσο ά-
δυναμία κι' άπόγνωση μπροστά τους.
Τώρα ένα αγαπημένο πρόσωπο ήταν
κλεισμένο εκεί μέσα και της φαινόταν
ότι έλοι αυτοί οι άγκάλιστοι ήταν σωρια-
σμένοι άπάνω σ' αυτή την ίδια.

Η Τζέννη δέν μπορούσε να βλέπει τη
σωπήλη αυτή άπελπισία.

— Χρυσό μου κορίτσι, είπε, αν μπο-
ρώ να σε βοηθήσω, έστώ και μία προ-
σπάθεια χωρίς έλπίδα, θά το κάμω, σου
δρικόζομαι.

Η Νταίξη την άγκάλιασε τρυφερά.

— Άχ, ναί, μητέρα, σε παρακαλώ
μ' έλη μου την καρδιά, κάμε κάτι τί!
Άκουσε να σου πω. Κάμ φαίνεται ότι
η πρώτη μου ιδέα είναι η καλύτερη. Τη
νύχτα δέν επιτρέπεται η κυκλοφορία,
άλλά την ημέρα οι άνθρωποι πάνε κι'
έρχονται ελεύθερα. Δέ μπορούμε να του
δώσουμε μια στολή στρατιωτή; Η ρού-
χα γυναικεία; Ξέρω κι' έγώ!...

(Άκολουθεί)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΗΣΚΙΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙ

— Ηομιο, λέει δέ Πεταλούδι;
— Που, τρελλό, γοργολυτί;
— Όπου φως, όπου λουλούδι...
Σύ, έτσι χάρου, τί ζητάς;

— Είμαι γέννημα ενός Ήλιου,
Του Φωτός μου ζωογραφία,
Και του δέντρου βασιλείου
Καθρεφτάω την όμορφιά!

— Κρίμα την γενιά σου! Κρίμα
Νά μην έχης δυό φτερά,
Νά πετάς παντού, άπ' το κύμα
Και στής λίμνη; τά νερά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΗΣ

ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

Το ξεπεσμένο άρχοντικό
μπουμπούμα και πουλιά το πνίγουν,
περιλοκάδες το τυλίγουν
μεστά, σφιχτά, —σά μυστικά...

Τη χλώρη την τρεμουλιαστή
νερό τρεχούμενο άκουαγγίζει
το λύκκο-λύκκο, και φιλίφλίζει
σαν ευφροσύνη άναβρυτή...

Κόκκινες σέρνει χαρακιές,
ο ήλιος στις γαίλλες του από μέσα,
—στο κάδρο με τη πριγκιπέσσα,
και σε κονσόλες παλαικές,

Η φύση το καταφιλεί
και τόχει, το σφιχταγκάλιαζει.
Του κάκου: η νεότη δέν του μοιάζει,
ο άφρός χειμώνας πιο πολύ...

Κι' έγώ, άλλο τόσο, δέν μπορώ
μάτι και νόημα να βαθύνω
στη ζωογραφία του — και τάφηνο
που άλειει τη θύρα στον καιρό.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Άρισμένως έγώ στάθηκα πιο τυχερός
άπό πολλά άλλα παιδιά στα πρώτα μα-
θητικά μου χρόνια. Το σχολείο μας ή-
ταν μέσα σ' ένα μεγάλο όρεινό δασό-
κτημα, γεμάτο πεύκα και λεύκες, που
άνηκε άλλοτε σε μεγάλους άρχοντες,
ξεπεσμένους πια τώρα και φτωχούς.

Το χτήμα το πρόσεχαν και το φύλα-
γαν για την ιστορία. Το άρχοντικό ή-
ταν κλειδωμένο κι' ένας έπιστάτης κρα-
τούσε πάντα τα κλειδιά. Το πάρκο ή-
ταν περιφραγμένο και βυθισμένο πάντα
στη σωπή, με τα βουδά συλλογισμένα
άγάλματά του, μισοκρυμμένα ανάμεσα
στα φυλλώματα. Είχαν σκεφθεί όμως
πως ήταν κρίμα να μη χρησιμοποιεί σε
τίποτα αυτό το τεράστιο χτήμα, κι' έ-
πιασαν κι' έβαλαν μέσα σ' ένα από τα
άδαιανά κι' άχρηστα χτήρια του — ένα
σχολείο, ένα πρακτικό γεωργικό scho-
λείο. Έκει μ' είχε γράψει ο πατέρας
μου κι' έμεινα σ' αυτό μαζί μ' δλα
άλλα παιδιά μέρα νύχτα, «έσωτερικός»
δηλαδή, με μία μικρή μόνο άδεια το
καλοκαίρι.

Το σχολείο μας ήταν μικρό βασίλειο.
Είχαμε ιδιαίτερη στολή κάθε τάξη,
βαθμοφόρους και διμοιρίτες, σάλπιγγα
και τύμπανο για τη γραμμή. Κι' ο δι-
ευθυντής ήταν ένας άπρόσιτος άνθρω-
πος, μάλλον μία ιδέα κι' ένας φόβος.
Τον βλέπαμε μόνο τις μεγάλες γιορτές
που έδωσανε στο χαμηλό έξώστη και
μεις του κάναμε παρέλαση με τη σάλ-
πιγγα και τη σημαία, ή καιμιά φορά
άπροσδόκητά σε κανένα διάδρομο του
σχολείου ή σε κανένα μακρινό μονο-
πάτι του δάσους, — πάντα όμως ήταν
μία τρομέρα κι' ένας φόβος. Κι' αν τό-
χαινε νάρθη ο έπιστάτης στην τάξη και
να φωνάζει:

— Ο Βουλής να πάει στο Διευθυ-
τήριο!

Έ, τότε ήταν η τρομερή κρίση κι'
ή φοιχή άγωνία για κείνον που έμελλε
νάντικρύσει τον άνθρωπον αυτόν και να
μπει στη σηλιά του θηρίου. Ο Βου-
λής σηκωνόταν κίτρινος σαν το καρι
και περνούσε από μία τάξη, που ξα-
φνικά είχε βυθιστεί σε νεκρική σιγή:
τόσο βαθιά συμπονούσαν και σέβονταν
τέτοια κρίσιμη στιγμή, τάλλα παιδιά.
Καίμενε Βουλή, βαστά την καρδούλα
σου, ως που να περάσει η καταγίδα.
Κι' ο Θεός να δώσει, να μη βρεθώ πο-
τέ στη θέση σου!

Κι' όμως, όχι έναν, άλλα δέκα τέ-
τοιους διευθυντάς άκόμη αν είχε το

Κι' ο πατέρας μου ήθελε να γίνει γεω-
πόνος, κλεισμένος μέσα στους τέσσερις
τοιχούς. Τα παιδιά εκείνα ήξεραν πιο
πολλά από μάρ, κι' άς έμικστε δυό χρό-
νια τώρα στο σχολείο!

Όταν έλειπε τάμαξάκι από το υπό-
στεγό του, θά πεί πως έλειπε κι' ο
διευθυντής. Κι' όταν έλειπε ο διευθυ-
τής, ποιός φοβόταν πια τον έπιμελητή,
έναν παχύ, άγαθό και ροδοκόκκινο νεό,
που μία φορά τούφουγα μέσ' άπ' τα χέ-
ρια του, σαν ποντίκι! Με κυνηγούσε ο
κακόμοιρος, ως που λαχάνιασε και στα-
μάτησε:

— Το βράδυ, ο Μακρής στο Διευ-
θυντήριο!

Ναί, μα έμεις ξέραμε πως ο έπιμε-
λητής ήταν καλός κι' άναφορά δέν έ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

1. ΧΑΡΑΑ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Έλληνικών Ίδεών, Άθήναι. Α' Βραβείον 225ου και
Ίσότημος 224ου, 225ου και 227ου Διαγωνισμοῦ Αθήνων. — 2. ΑΔΙΚΗ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΥ, Άθήν-
ναι. Α' Βραβείον 227ου Διαγ. Αθήνων. — 3. ΦΙΦΗ Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Άθήναι. Α' Βραβείον
225ου Διαγ. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, και Ίσότημος 225ου και 227ου Διαγ. Αθήνων.

σχολείο μας, πάλι δέ θά ήταν άρκετοι
για να μάρ συγκρατήσουν. Οι πειρασομοί
του σχολείου αυτού ήταν άπειροι κι' ά-
φάνταστοι. Τί εύκολο, αλήθεια, να κά-
τσει κανείς και να στρωθεί στο διάδα-
σμα μέσα στην αίθουσα ενός σχολείου,
που μόνον ένας μικρός κήπος το χωρί-
ζει από το γνωστό και μονότονο δρόμο
της πόλης!

Έμεις όμως από τα παράθυρά μας
βλέπαμε το δάσος, τα χωράφια, τα φυ-
τώρια, με τα δεινράκια τους άραδια-
σμένα κατά τετράδες σε στρατιώτες, το
πάρκο με τα κισόκια και τους μπάγ-
κους, πιο πέρα τις άγελάδες, το μεγά-
λο άμπέλι, τάλογα, τά κάρρα, το άμα-
ξάκι του διευθυντή, πόσα και πόσα ά-
κόμη! Προπάντων όμως τα παιδιά των
έπιστατών και των έργατών, που αυτά
δέν ήταν μαθητές και σκλάβοι σαν και
μάρ, άλλα λιάζονταν και πάλευαν, (τί
χαρά τους!) δλη μέρα στο ύπαιθρο.

δινε ποτέ. Γραμμή λοιπόν στάμπέλι,
δπου τά κλήματα τσακίζονταν από τά
πελώρια τσαμπιά. Έννιά δκάδες το κά-
θε κλήμα, έλεγε ο διευθυντής ένθου-
σιασμένος. Πόσα όμως θά του άφίναμε
έμεις ως τον τράγο;

Όσοσο είχε πάρει τά μέτρα του,
είχε βάλει δραγάτες στον Παλιόπυργο,
ένα χάλασμα από πάνω από το μεγάλο
άμπέλι. Κι' είναι γνωστό ότι ο δραγά-
της είναι ο πιο έπιφοβος άνθρωπος του
κόσμου. Έγινε όπλο και μπάμ! σε σκο-
τώνει αν του καπνίσει. Για ένα τσαμπί
σταφύλι! Σαν το σκυλί στάμπέλι, που
λέει ο λόγος.

Τά φοβερά αυτά σκάγια μάρ σταμα-
τούσαν. Άλλά πάλι ήταν κάτι μωσχάτα
με ρόγες μεγάλες σε μπουρνέλλες, και
κάτι ροδίτες σαν ρόδια πατράδια, και
κάτι φιλά σταφύλια σε σταγόνες μαρ-
γαριτάρι. (Το τέλος στο έρχόμενο)

ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΗΝΗ ΓΚΑΡΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΜΑΘΑΤΕ από τη Διάπλασι το θάνατο της μητέρας μου. Πέθανε στη Ζάκυνθο αφού πέρασε και τα ενενήντα της χρόνια. Ο Θεός, που ήξερε τι ήταν για μένα αυτή η Μητέρα και πως έτρεμα για τη ζωή της, μου έκαμε τη χάρη να μου τη διατηρήσει ως τα βαθιά αυτά γεράματα που ο θάνατος, έρχομενος φυσικά, καθαυτό σαν ένα μοιραίο τέλος, δεν έχει τον σπαραγμό εκείνου του πρόωρου, του ξαφνικού, του απροσδόκητου. Κι όμως! η μητέρα είναι πάντα τόσο γλυκαία, κι ο χωρισμός του θανάτου τόσο πικρός, που δεν ξέρω τι θάδυνα, αν ήταν τρόπος να μη τον δοκιμάζα ποτέ...

Ευτύχησα ναχω, παιδιά μου, μια μητέρα εξαιρετική. Ήταν γυναίκα με μεγάλη εδφωτα, με πλατεία μόρφωση και με χριστιανικές καθαυτό αρετές. Στη Ζάκυνθο, όπου είχ' εγκατασταθεί μετά το γάμο της, — ήταν από την Πόλη, Φαναριώτισσα, — συναναστρεφόταν ανθρώπους από όλες τις κοινωνικές τάξεις. Κι η αριστοκράτισσα πήγαινε στο σπίτι της όπως κι η γυναίκα του λαού. Μα η μητέρα μου δεν έκανε διάκριση. Τον άνθρωπο μόνο κοίταζε. Κι αν η φτωχή φάντρα τ'όδεζε, τη δεχόταν και την τιμούσε όπως και την κοντέσσα. Όταν ήμουν μικρός, και σαν παιδί λογάκι ξεπασμένος, αυτό μ'επείραζε. Κι όμως τί μάθημα που ήταν για μένα, και πόσο τ'εζήτησα αργότερα! Μ'έμαθε να μην κοστάζω κι' εγώ παρα τον άνθρωπο, — ποτέ κι' εγώ του! — και ν'αναγνωρίζω πως ανθρώπινη ψυχή, όταν είναι πράγματι ανθρώπινη, έχει πάντα την ίδια αξία κι' απαιτεί την ίδια τιμή, σε όποια κοινωνική σφαιρα κι' αν ανήκη.

Αυτό τ'όδλεπα και στη μητέρα μου την ίδια. Γιατί κοινωνικά τι ήταν κι' αυτή; Γυναίκα ενός μικρού εμπόρου. Δεν καθόταν σε κανένα παλάτι, παρά σ' ένα κοινότατο σπίτι αστικό. Κι όμως, καθώς σας είπα, είχε φίλες κοντέσες. Πήγαινε στα παλάτια τους, τις δεχόταν στο σπίτι της. Κι αν ξέρω τ'αριστοκρατικά εκείνα «έσωτερικά» και τα συνηθια, που τα περιγράφω στα ζακυνθινά μου διηγήματα, είναι γιατί, σαν ήμουν μικρός, η μητέρα μου μ'επαίρνε μαζί της στις βίζιτες της. Πως λοιπόν οι μεγάλες εκείνες κυρίες συναναστρεφόταν με τόσο τιμή κι' αγάπη μίαν απλή εμπορίνα; — Γιατί κι' εκείνες, παιδιά μου, κοστάζαν τον άνθρωπο, τη γυναίκα τη γραμματισμένη, την εξυπνη και την ενάρετη. Και πως καταδέχονταν ένα κοινότατο αστικό σπίτι; Γιατί

το κατοικούσε αυτή, το κυβερνούσε αυτή, το στόλιζε αυτή, κι' όσο μικρό κι' αν ήταν, είχε τη σφραγίδα της.

Ω, ναί! ήταν πολύ διαφορετικό το σπίτι της μητέρας μου, από τ'άλλα αστικά σπίτια, και πλουσιότερ' ακόμα. Είχ' ένα μεγάλο άνθρακιο που τον καλλιεργούσε η ίδια είχε κι' έναν άλλον με άνθη πνευματικά: μια διαλεχτή βιβλιοθήκη. Οι Έλληνες κλασικοί γέμιζαν πολλά ράφια, έπειτα οι Γάλλοι, και κλασικοί και νεότεροι. Και τόμοι περιοδικών, και λεξικά, κι' απ' όλα. Γιατ' η μητέρα μου ήξερε στην εντέλεια και τα ελληνικά και τα γαλλικά. Είχε μια γερή παιδεία, αν και δεν πήγε σε σχολείο ποτέ της. Στο σπίτι της, στο πατρικό της σπίτι, στην Πόλη, τ'έμαθε όλα με δασκάλες, με δασκάλους και μονάχη της. Τ' αδελφία της, — είχαν έναν αδελφό Δασπότη, τον Χαλκηδόνα Καλλινικό, κι' άλλον φαρμακοποιό, τ'ο Νικόλαο Θωμά, που το φαρμακείο του υπάρχει ακόμα στο Φανάρι, — βλέποντας τη μεγάλη της κλίση στα γράμματα, της παρείχαν όλα τα μέσα για να μαθαίνει. Κι' ο κυριότερος δάσκαλος της στάθηκε ο περίφημος Ηλίας Τανταλίδης, ο ποιητής, που ήταν και θεολόγος και φιλόλογος. Σ' ένα του βιβλίο μάλιστα, με τον τίτλο «Ιδιωτικά Στιχουργήματα», υπάρχει κι' ένα ποίημα αφιερωμένο στη μαθήτριά του Ευθαλία Θωμά. Της τ'όγραψε όταν επρόκειτο ν' ανοίξουν τους Έλληνες ποιητές, να εντυπωφήσουν «στο Μάιο της κλασικής, Ελλάδος», — έτσι ονομάζει την ελληνική ακμή, — που κάθε κλάδος της είναι άνθος και κάθε άνθρωπος αηδώνι:

Ης άνθος μόν πάς κλάδος,
Πάν δ' άνθος αηδώνι.

Είχα λοιπόν μια μητέρα σοφή. Αυτή μ'έμαθε τα πρώτα γράμματα. Κι' όταν πήγα στο σχολείο, εξακολουθούσε να με προοιμαίνε ως που τελείωσα το Γυμνάσιο. Στα γαλλικά μάλιστα και στ'αρχαία ελληνικά, τη συμβουλευόμουν κι' αφού έγινε φοιτητής: «Μητέρα, ποιανού είναι αυτό το ρητό;... Μητέρα, τι σημαίνει αυτή η φράση;» Κι' η μητέρα μου ήξερε πάντα και μούλεγε. Γιατ' είχε και μια μεγάλη μνήμη. Θυμόταν απέξω εκατοντάδες στίχους του Όμηρου και του Ρακίνα. Κι' άμα διάβαζε μια φορά κάτι τι, δεν τ'εξενούσε ποτέ. «Σε τ'αδρόντα της χρόνιας, που διατηρούσε ανέκαιες τις πνευματικές της δυνάμεις, δεν είχα πάψει να ζητώ τη συμβουλή της και την οδηγία της. Κι' εννοείται, όχι μόνο στα φιλολογικά. Σε όλα. Μπορώ μάλιστα να πω πως πιο πολύτιμες ήταν για μένα οι συμβουλές της στα πράγματα του κόσμου, στις περιστάσεις της ζωής. Με την πείρα της, με τη σοφία της, με τη στοργή της, με την καλοσύνη της, με την ψυχική της

ευγένεια, ήξερε πάντα να με οδηγεί, να με παρηγορή, να με στηρίξη, να με ησυχάζη. Στη θλίψη μου, στη δυστυχία μου, περίμενα πάντα με αγωνία ένα γράμμα της μητέρας μου. Κι' άμα τ'ό λάβαινα, γινόμουν πάλι χαρούμενος κι' ευτυχισμένος.

Φαντάζεται τώρα καθένας πόσο αγαποσοα μια τέτοια μητέρα. Κι' όμως — συλλογιέμαι τώρα, — δεν την αγαπούσα τόσο παρά γιατί ήταν η μητέρα μου. Ούτε για την εξυπνάδα της, ούτε για τη σοφία της, ούτε για τα τόσα της άλλα χαρίσματα. Παρά για τη στοργή της τη μητρική. Και συλλογιέμαι ακόμα πως το ίδιο θα την αγαπούσα κι' αν ήταν η πιο απλή κι' η πιο αγράμματη γυναίκα. Γιατί ε, τι κι' αν ήταν, και τ' όνομά της να μην ήξερε να γράφη, την ίδια στοργή θάχε για μένα. Θάταν πάντα η Μητέρα. Και κάθε Μητέρα είναι το ίδιο αγαπητή, λατρευτή, σεβαστή, ιερή για το παιδί της, είτε τον Όμηρο και τον Ρακίνα διάβαζε στα νιάτα της, είτε τον «Ερωτόκριτο» και τη «Θυσία του Αβραάμ»...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ (Μυθιστόρημα υπό Ίουλιού Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κάθε άπαικος θα έγραφε σ' ένα ψηφοδέλτιο το όνομα εκείνου που ήθελε, και θαποφάσιζε η πλειοψηφία. Κι' επειδή η άπαικία είχε δεκατέσσερα μέλη, — ο καιμένος ο Μόκος, ο μαυρός, δεν είχε αξιώσεις για δικαίωμα ψήφου, — εκείνος που θα εκλεγόταν έπρεπε να συγκεντρώσει «το ήμισυ των δεκατεσσάρων πλέον ενός», δηλαδή οκτώ.

Ίδου τώρα το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας:

Μπριάν ψήφους 8
Δόνιφαν » 3
Γόρδων » 1

Γιατί οπτε ο Γόρδων οπτε ο Δόνιφαν θέλησαν να ψηφίσουν κι' ο Μπριάν ψήφισε τον Γόρδων.

Αμ' άκουσε τέτοιο αποτέλεσμα, ο Δόνιφαν δεν μπόρεσε να κρύψη την άπορία του και την αγανάκτηση. Άκουσε εκεί, τ'α καλιόπαιδα! Να μην εκλέξουν αυτόν, παρά να προτιμήσουν ένα Γάλλο!

Ο Μπριάν έπισης άπέρησε, γιατί δεν περίμενε ποτέ να εκλεχθή. Στην αρχή μάλιστα σκέφθηκε να δώση την παραίτησή του. Έπειτα όμως άλλαξε γνώμη, γιατί θυμήθηκε τον αδελφό του... Και φώναξε:

— Συνάδελφοι μου, σας ευχαριστώ για τη μεγάλη τιμή. Δέχομαι!

Έτσι, από την ημέρα εκείνη, για ένα χρόνο, πρόεδρος, αρχηγός της άποικίας ήταν ο Μπριάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Δομύς χειμώνας. — Παγιδόμοιες. — Απειθεία του Δόνιφαν και του Κρός. — Η ομίχλη. — Μαύρα σημάδια.

Τις πρώτες ημέρες του Ίουλιου το ποτάμι άρχισε να παγώνη. Το θερμόμετρο έδειχνε 20 βαθμούς κάτω απ' το μηδέν, ώστε σε λίγο θά πάγωνε κι' η λίμνη.

Το χειμερινό πρόγραμμα άρχισε να εκτελείται όπως και τον περασμένο χρόνο. Ο Μπριάν επέβλεπε την τήρησή του, αλλά χωρίς να κάνει κατάχρηση της εξουσίας του. Όλοι τον άκουγαν πρόθυμα και πρώτος ο Γόρδων έδινε το παράδειγμα.

Τρεις-τέσσερις ημέρες, κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο του Αδγουστου, το θερμόμετρο κατέβηκε στους τριάντα. Οι μικροί δεν έβγαιναν πια έξω καθόλου. Μόνο οι μεγάλοι, για να συντηρήσουν τις θερμάστρες του κτηνοτροφείου και των άλλων εξαρτημάτων.

Άλλα το μεγάλο κρύο δεν εδάσταζε πολύ. Σιγά-σιγά το θερμόμετρο άρχισε να ανεβαίνει. Κι' άμα έφθασε ως τους 7 βαθμούς, — πάντα, εννοείται κάτω απ' το μηδέν, — έσταμάτησε. Τότε τα παιδιά άρχισαν να βγαίνουν, να εργάζονται κι' έξω, να επισκέπτονται τις παγίδες, που τους έδιναν σχεδόν κάθε μέρα φρέσκο κρέας.

Μια από τις κοινότερες και τις αγαπητότερες διασκέδασεις, στα βόρεια κλίματα, είναι κι' η παγοδρομία. Κι' ο Μπριάν σκέφθηκε να την προσθέση στο πρόγραμμα. Η λίμνη ήταν πολύ κατάλληλη κι' ο Βάξτερ κατάφερε να κατασκευάση πρόχειρα μερικά ζευγάρια παγοπέδιλα (πατίνια).

Φαντασθήτε τη χαρά των παιδιών για την καινούργια αυτή διασκέδαση. Ποιός λίγο, ποιός πολύ, όλοι ήξεραν να παγοδρομούν. Στις 25 Αδγουστου, κατά τις 10 το πρωί, ο Μπριάν, ο Γόρδων, ο Σέρβης, ο Γέγκινς κι' ο Ζάν πήγαν στη λίμνη να την εξετάσουν, να ιδούν που ήταν πιο πυκνό το στρώμα του πάγου και να διαλέξουν το καταλληλότερο μέρος. Στη σπηλιά έμειναν οι μικροί με το Μόκο και τον Πιστό.

Ο Μπριάν είχε πάρει μαζί του μια μικρή σάλπιγγα του πλοίου για να συναθροίξη τους συντρόφους του, αν απομακρύνονταν πολύ στην άπέραντη εκείνη λίμνη. Ο Δόνιφαν κι' ο Κρός είχαν πάρει και τα τουφέκια τους.

Τρία όλόκληρα μίλλια χρειάστηκε να προχωρήσουν για να βρουν το κατάλληλο μέρος. Εκεί ο Δόνιφαν, ο Κρός κι' ο Ζάν άρχισαν να παγοδρομούν. Όλοι ήταν καλοί παγοδρόμοι, μα ο Ζάν τους ξεπερνούσε και στην ταχύτητα και στη δεξιότητα με την όποιαν έχαρατε πάγω στον πάγο κανιπύλες κανονικότερες και πολύπλοκες.

Ο Μπριάν κι' ο Γόρδων, που δεν ήταν πολύ γυμνασμένοι, επέβλεπαν τους άλλους και δεν έπαυαν να τους συσταίνουν να είναι προσεκτικοί. Σημειώθηκαν, έννοείται, και μερικά πεσίματα, αλλά δεν ήταν παρά για γέλια.

Ο Ζάν δεν έπεσε ούτε μια φορά. Κι' ήταν θαύμα να τον βλέπη κανείς πως γλιστρούσε στον πάγο εμπρός, πίσω, με τα δυο πόδια, με το ένα, ερθιος ή σκυφτός, διαγράφοντας κύκλους κι' έλλειψεις με ακρίβεια μαθηματική. Ο Μπριάν χαιρόταν πολύ που έδλεπε επιτέλους τον αδελφό του να παίζη με τ'άλλα παιδιά και να διακρίνεται. Ο Δόνιφαν όμως αιστάνθηκε κάποια ζήλεια για την ύπεροχη του Ζάν. Κι' απομακρύνθηκε από

— Δέξ, Μπριάν, να έχουν κανένα φάβο; — Ξέρω κι' εγώ; Πάντα άπερισκέφια είναι. Ίδές! Αύτοι χάθηκαν κιόλα! Πραγματικά, ο Δόνιφαν κι' ο Κρός μόλις διακρίνονταν σε δυο μούτρα σημάδια στον όρίζοντα της λίμνης.

Και νά, κατά τις 2 μετά το μεσημέρι, ο όρίζοντας σκεπάστηκε από ομίχλη πυκνή. Ο Δόνιφαν κι' ο Κρός δεν είχαν γυρίσει. Κι' η ομίχλη έμπόδιζε τους συντρόφους της να ιδούν που βρίσκονταν. Ο Μπριάν ανησύχησε πολύ.

— Έγινε κείνο που φοβόμουν! φώναξε. Τώρα πως θά βρουν το δρόμο τους αυτοί;

— Σάλπισε!.. σάλπισε!.. του είπε ο Γόρδων.

Τρεις φορές σάλπισε ο Μπριάν, μα στη χάλκινη αυτή φωνή που έσχιζε το διάστημα, δεν άποκρίθηκε άλλη καμιά. Αν την άκουγαν εκείνοι, δεν θά πυροβολούσαν; Θάχαν λοιπόν απομακρυνθεί πάρα πολύ, οι ασυλλόγιστοι. Κι' η ομίχλη πύκνωνε ολοένα, και σε λίγο η λίμνη δεν θά φαινόταν πια...

Όλα τα παιδιά είχαν μαζευθεί γύρω στον αρχηγό. Κάποιος έρω έπρεπε να τρέξη προς το μέρος όπου είχαν εξαφανισθεί οι δυο εκείνοι, και να προσπαθήση να τους συνάξη με σάλπισματα. — Εγώ πηγαίνω! είπε ο Βάξτερ. — Κι' εγώ! είπε ο Γόρδων. — Κανείς! είπε ο Μπριάν. Θα πάω εγώ.

— Όχι! φώναξε τότε ο Ζάν. Αυτό είναι δουλειά δική μου.

— Καλά! άποκρίθηκε ο Μπριάν. Κι' έδωσε τη σάλπιγγα στον αδελφό του, που έρησε σε βέλος, γλιστρώντας στη λίμνη με τα πατίνια του.

Σε λίγο έγινε άφαντος.

Για κάμποση ώρα, ο Μπριάν κι' οι άλλοι άκουγαν τα σάλπισματά του έπειτα όμως έπαψαν ν' άκούγονται κι' αυτά.

Πέρασε μισή ώρα χωρίς ν' άκουσθι ούτε σάλπισμα, ούτε πυροβολισμός.

— Και τι θά γίνουν κι' οι τρεις, αν νυχτώση πριν γυρίσουν; ρώτησε ο Βάξτερ. — Αν είχαμε τουλάχιστο τουφέκια και μεις, είπε ο Σέρβης, ίσως...

— Ναί, ναί! φώναξε ο Μπριάν. Άς τρέξουμε στη σπηλιά να πάρουμε τα όπλα μας! Παιδιά, μη χάνουμε καιρό!

Πριν περάσει άλλη μισή ώρα, τα παιδιά ήταν στη σπηλιά. Ο Ουίλκοξ κι' ο Βάξτερ γέμισαν δυο τουφέκια και πυροβόλησαν προς τ' ανατολικά.

Τίποτα πάλι δεν τους άποκρίθηκε. Κι' η ώρα ήταν τρεις και μισή, κι' ο ήλιος κατέβαινε, κι' η ομίχλη είχε πυκνώσει τόσο, που τίποτε πια δεν φαινόταν στην επιφάνεια της λίμνης.

— Τό κανόνι, παιδιά! φώναξε ο Μπριάν.

— Ναί, ναί! το κανόνι!

(Άκολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

Βλέπω αγρόπαιδα εκεί πέρα... διακρίνεις; (Σελ. 373, στ. β')

την οχθή, όπου παγοδρομούσαν οι άλλοι, κι' έγνεψε του Κρός να τον ακολουθήση.

— Ε, Κρός, του είπε, βλέπω αγριόπαπιες ένα σωρό εκεί πέρα... διακρίνεις;

— Ναί.

— Έχεις το τουφέκι σου, έχω το δικό μου, πάμε λοιπόν να τις κυνηγήσουμε.

Κι' απομακρύνθηκαν οι δυο τους ως μισό μίλλι, κυνηγώντας τα πουλιά που πετούσαν στην επιφάνεια.

— Που πάνε αυτοί; ρώτησε ο Μπριάν όταν τους είδε να φεύγουν.

— Να κυνηγήσουν βέβαια, του άποκρίθηκε ο Γόρδων. Η μαγία, βλέπεις, του κυνηγιού...

— Πες καλύτερα η μαγία της άπειθείας και της απειροσύνης! είπε ο Μπριάν. Δεν τους είπα να μην απομακρύνονται πολύ; Όλοι μάκουσαν. Ο Δόνιφαν όχι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μ' ένα ραβδί στο χέρι, με την ψυχή πληγισμένη απ' τον πόνο, Σκυφτά, σурτά, διαβαίν' η γριά, [βαρυσά, από τον πόνο.

Μαύρο μαντήλι στο κεφάλι της, όχι [καλό προφυλακτήρι για τον ήλιο, Τι να κάνη! η μοίρα ήταν τέτοια, [της πήρ' όλα ακόμα και το γέλιο.

Πού πάει η γριά, τί γυρεύει μέσ' [στον μεσημεριό τ' η λαβρά, μέσ' [στην κάρνα; Μαύρ' η μοίρα! φωνή δεν έχει [για να φάη, και γυρίζοντας τ' [πέρνει με τη κλάψα.

'Αργοσκελετώντας στο νού της, [της; μνήμησ τ'ο βαρύν βιβλίο, Νό βροχ', ποιος ξέρει τί ώρατες θύ- [μισες απ' τον παλιό της βίο,

Περνή, η γριά καθμέρα απ' τον [γιομάτο κορνιχαχτό δρόμο, Κάτου απ' τις καρτερές του ήλιου [άκτινες, με το σασκόβλι της στον [βρομ.

Φοιτητής

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΨΥΧΕΣ

Τά μικρά παιδάκια, τά επίγεια αυτά άγγελάκια, τά τυφρώρα πλασματάκια, πόσο τ' αγαπά! 'Αλλά κ' έπειτα δείχνουν για μένα έξαιρετική αγάπη. Δεν ξέρω γιατί. 'Ισως τ'όνοστικό τους να τά κάνει να καταλαβαίνουν πως έχουν μπροστά τους ένα φίλο, έναν άνθρωπο που τά λατρεύει.

Δεν ύπόρχει μεγαλύτερη εύτυχία από τ'ό να είσαι περιτριγυρισμένος από ένα τσοτάρμο απ' τά μικρά κ' άδθα αυτά πλασματάκια και ν' άκούσ τ'ά ώρατα τους μισά λόγια να βγαίνουν, χωρίς καμμία σκέψη, απ' τ'α τρανταχτήρια σωματάκια τους σαν ποταμάκια που κλασάβει! Δεν ύπόρχει μεγαλύτερη ευχαρίστηση από τ'ό να βλέπεις τ'ά ανθρώπινα αυτά μπουμπουκάκια να παίζουν έγγοισατα και να μιλούν άναμεταξύ τους κίνοντας χαριτωμένες κομμικές χειρονομίες

Στ'ό σπίτι έχουμ δυό τέτοια μπερούλια, πέντε χρονών και τ'ά δυό μαζί, όλοστρώγγυλα και κατακόκκινα παιδάκια, που είναι μ'ά χαρά να τ'ά βλέπης να παίζουν, και τ'ά δυό μαζί π'ότε άγκαλιασμένα, π'ότε καθισμένα και π'ότε κινηγώντας τ'ό ένα τ' άλλο.

Κάποτε-κάποτε, άπάνω στ'ό παιγνίδι, μαλώνουν, κινώνονται από τ'α χρυσά τους μαλλάκια και κλαίει σ' αδητή τ'ή στάση και τ'ά δυό μαζί. Και τότε, στ'ό άκουσμα του χαριτωμένου γτούτσου, τρέχω πρώτος απ' όλους εγώ, σκαρτσώνοντας στα γέλια για τ'ό κομικό τους σύμπλεγμα, να τ'ά χωρίσω. Και για να τ'ά συμμιλώσω, τούς ύπόσχομαι κανένα κ'οκώσ, χαιδέω και τ'ά δυό και

τά βαζω να φιληθούν. Κι' αυτά φιλιούνται, ξεχνούν τ'ό μάλωμά τους άμέσως και (άδάνητη παιδική άθωότητα, τί κάνεις!) άρχίζουν πάλι τ'ό παιγνίδι τους χαρούμενα και γελαστά σαν και πρώτα.

Τά μικρά παιδάκια, τά επίγεια αυτά άγγελάκια, πόσο τ' αγαπά!

ΘΟΔΩΡΑ

Β' (*)

Στενοί φίλοι δέ γινθήκαμ ποτέ με τ'ή Θεόδωρα. Μόνο με τ'ή μαμά άνοιξε μεγάλες φιλίες. Στ'ή μαμά έρχόταν κ' έλεγε τ'ά μουσικά της, έρχόταν κ' έκανε τ'ά παρλόνα της όταν τ'ή μάλανε ή δική της μαμά, ή έρχόταν για να μοιραστή τις καρμιάλες που τ'ής έφερνε είναι θείος της. Κι' ή μητέρα μου τ'ήν έκανε γούστο γιατί, μέσα σ'άλλα, φιλούσε σταυρό πως έστειλ' από τ'ή μαμά τ'ήν άγαπούσε περισσότερο απ' όλους.

Ας είναι. Μ'όλο που δέ μ'όχε δώσει, πόλυν άέρα, μ'ά μέρα που ζωγράφισα και μπήκε πατώντας στ'ά νύχια στην κάμαρά μου να δ'ή τί κολεμά, έτόλμησα να τ'ής προτείνω να ποζάρη να τ'ής φτιάξω τ'ό σκίτσο. Παράμια που τ'ής φάνηκε πολύ άστείο.

— Πώς τ'όπες; 'Ισως θά μ'όυ κάνης! — 'Οχι 'Ισσο, παιδί μου. Σκίτσο.

— Και τί θ'νάι αυτό τ'ό σκίτσο; — Τι θ'νάι; Νά... 'Η σκίτσα σου... — Θά μ'όυ κάνης δηλαδή τ'ό μούτρο μου στ'ό χαρτί; — 'Α, μαζάκι! 'Ακριβώς: τ'ό μούτρακι σου. Θέλεις; — Χί, χί... Καλέ, τί μ'όυ λές! — Γιατί γελάτε, μίς; — Χί, χί... Και π'ός θά με κάνης; — Αυτό είναι δική μου δουλειά. Κάθεσαι; — Κάθουμαι. — 'Ολ-ράϊτ λοιπόν, μικρούλα μου!

Αλλά, άν δεν έκατάφερα να κίνησ παρ'ό μ'ά μουντζούρα, δέ φταίει αδητή, εγώ φταίω. Έξερτε γιατί; Γιατί, για να κάσση, π'ήγα και τ'ής κουβάρισα μ'ά καρέλα — αδητή βήκη πρόχειρη, — που τ'ά πόδια της ήταν άνοισα και κουνιόταν. Κι' ή κυρία Θεόδωρα άφορηγί γούρευε. 'Όσο τ'ής έλεγα να μ'ήν κουνιέται, τόσο και κουνιόταν. Κι' άμα τ'ής έλεγα: — Μά επίτηδες τ'ό κάνεις; — Δεν κουνιέμαι γ'ό, άπαντούσε. 'Η καρέλα κουνιέται!

Και έμπηξε κάτι γέλια, που βλεπα και κάθαινα να τ'ά σιαματήσω.

Και έμπηξε κάτι γέλια, που βλεπα και κάθαινα να τ'ά σιαματήσω.

(*) 'Η άρχη στ'ό Σ. Σ. Σ. τ'όσ του φίλου, σελίδα 58.

— Δεν κάθεται ήσυχά: θά σέ κάνω άσχημ κ' εγώ. Νά, καμπούρα, γερή... Θά σέ βλέπουν και θά τ'ομώζουν.

'Αμα άκουγε «καμπούρα», φρονίμους στη σαγήμ. Σανάρχιζα. 'Αλλά είχε άλλάξει π'ά στάση. Τ'άβουνα όλα και ξαναδοκίμαζα. Κι' όλο αυτό γινόταν, άσπου βαρέθηκε, σηκώθηκε θυμωμένη, ήρθε καταπάνω μου και... μ'όδωσε, με μεγάλη σοβαρότητα, ένα έλαφο μ'άποσάκι.

— Νά μ'άπης να μ'ή μ'όυ λές θά σ'όυ κάνω τ'ά 'Ισσο, άμα δεν ξέρης!

— Αν είσαστε και σεις ζωγράφοι, και τ'όχαινε νάκούστε τ'ά τ'όια λόγια, θά καταλαβαίνετε πόσο μ'όυ στοίχισαν τ'ή στιγμή εκείνη. Π'ός μπορούσα λοιπόν να μ'ή θέλω να κλάψω; 'Ετσι έφερα μπροστά τ'ό κάτω χέλι κ' ήμουν έτοιμος γ'ά ζωγράφω, όταν αισθάνθηκα τ'ό χεράκι της στ'ή ράχη μου, να σκαρφαλώνη για να χαιδέψη και τ'ήν άκουσα: — 'Ελα... έλα... Δεν πειράζει. Θέλεις να σέ ζωγραφίσω εγώ; — 'Εσύ!

— Ναι... Πήγαινε κάτσε σ' εκείνη τ'ήν καρέλα, και θά δ'ή; Γιατί να φέρω αντίρρηση; Π'ήγα και χαιδέψα. 'Αδιόφορο άν κάθισα όπως ο κατηγορούμενος στ'ό σκαμνί.

Μά για κατ'άξτε, π'όση εύχέρεια έχει αδητή ή μικρή: Μ'ά γραμμή τ'όρβηξε, — σ'ά στρουγγυλή, — έκανε κάτι σχήματα μυστηριώδη ακόμα, και τ'ό σκίτσο μου είναι έτοιμο!... Θάβημα δηλαδή. Νά, μ'όυ τ'ό δείχνει κίόλα.

— Σ' άρσσει; Τ'ήν πονηρή! Σκάρισε μ'ά κουλούρα, έβαλε δυό τελείες γ'ά μάτια, άλλες δυό γ'ά ρουθούνια, τ'ράβηξε και μ'ά παύλα γ'ά στόμα, και σ'όυ λές πως μ'έκωνε 'Ιδιο... Τελουπάνων, δεν έβρω άν ήμουν φεγγαροπρόσωπος, 'Ισως έμοιαζα.

Μακντόφ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΘΩΜΑ

'Ηταν ένα άνοιξιτάκι πρωί. 'Ακουσιμμένη στ'ό περσόλι τ'ής ταράτσας μας, άπολάμβανα τ'ήν διορριά τ'ής φύσης.

Τ'ήν εποχή αδητή τ'ό χωριό μας είναι πανόραμα. Μπροστά μου άπλώνεται ο κάμπος κατ'άφυτος από σπαές. Πουθενά δεν μπορούσε τ'ό μάτι να διακρίνη μ'ά σπιδυμή χόμα. Μόνο κάπου-κάπου μερικές έλιές με τ'ό βαθύπρασίνο χρώμα τους φάνταζαν σαν λικνίδες μέσ' στ'όν άνοιχτό χορμό τ'άπης των σιακινών.

Π'ό κάτου άπλωνόταν ή θάλασσα, καθρεφτίζοντας στ'ά ήσυχια νερά της τ'ό βουνό τ'ής Μάνης με τ'ά γραφικά χωριουδάκια της, που σαν παραστρατημένο κοπάδι σκαρφαλώναν άρια-άρια στ'ό βουνό. Π'ό πάνω ο Ταύγετος καταγάλανος φάνταζε έπιβλητικό μέσ' στ'ό άνοιχτότερο γαλάζιο φόντο τ'όρα-

νού. 'Αφηρημένη έτσι θάναμια, όταν άκουσα πίσω μ'όυ μ'ά σιγνή παρακλητική φωνή να μ'όυ ζητά κάτι.

'Ηταν ένας άτοιγγανός, απ' αυτούς που τελευταία έχει γι'όμεισε τ'ό χωριό μας.

Αυσαρεστημένη που μ'όυ διακοπών έτσι τους ρεμβασμούς μου, και περισσότερο γιατί αισθανόμουν αντίπαθια γ'ά τ'ους άτοιγγανούς, σηκώθηκα και τ'ό πέταξα κάτι. Τότε τ'όν είδα καλύτερα: 'Ηταν ένας γέρος άσκαρμάλλης με μακρά γένια και κουρελιάρικα ρούχα. Και κρατούσε απ' τ'ό χέρι ένα κοριτσάκι ως δέκα χρονών. Σαφηνίστηκα, περίεργη!... μ'όυ φαίνεται πως περίπου τ'ους έχω ξαναείδω. Τ'ό κοριτσάκι αυτό με τ'ό σχισμένο ρούχα, τ'ά μαύρα μάτια και μαλλιά, που άν και άχτένιστα, έπεφταν με χάρη σ'ε μικρές μανούλες στους ώμους του, μ'όυ φαίνόταν πολύ συμπαθητικό. Μά τ'ίνος έμοιαζε δέ θυμώμουν. 'Όταν, στ'όβροντας τ'ή γωνία τ'ού δρόμου, άκουσα τ'ή μικρή να λέει:

— Δός μου και μένα λίγο, παππού!

— 'Α, θυμήθηκα! 'Ηταν κομμικατά μ'ά ζωντανή σκίτσα απ' αυτές που τόσες φορές είχα δει στ'ή Διάπλασι: μ'ά σκίτσα τ'ής Μαρίκας και τ'ού γέρο-Θωμά.

'Όλη ή προτεινή μου αντίπαθια μετεβλήθη με μίος σ'ε τρυφερή συμπάθεια. Τι κ' άν ήταν άτοιγγανός; μήπως δεν μ'όυ πορούσε να έθρον τ'ήν 'Ιδια ψυχή; Κι' εγώ που τ'όσ φρόνηκα τ'όσο άσχημα!... 'Ω, π'ός ήθελα να ξαναγύριζαν!

Αναμία

— Σ' άρσσει; Τ'ήν πονηρή! Σκάρισε μ'ά κουλούρα, έβαλε δυό τελείες γ'ά μάτια, άλλες δυό γ'ά ρουθούνια, τ'ράβηξε και μ'ά παύλα γ'ά στόμα, και σ'όυ λές πως μ'έκωνε 'Ιδιο... Τελουπάνων, δεν έβρω άν ήμουν φεγγαροπρόσωπος, 'Ισως έμοιαζα.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΕΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΘΩ

'Ενας άπλος άνθρωπος θάλησε κάποτε να π'ή στ'ήν Πόλη. Οί παριώτες του τ'ό είπαν πως ή Πόλη είναι μεγάλη και μπορούσε να χαθ'ή δεκί περ'ά. Κι' ατ'όσ φοβήθηκε και β'όηξε τ'όπο γ'ά να μ'ή χαθ'ή: κρέμασε στ'ήν κλάτη του ένα κρεμμύδι.

Έφθασε στ'ήν Πόλη, γύριζε στους δρόμους και κάθε φορά που φοβόταν πως χάθ'η, έβραζε τ'ό χέρι, έπιανε τ'ό κρεμμύδι κ' έλεγε: «'Εγώ είμαι! δέ χάθ'ηκα.»

Μ'ά μέρα, ένας Πολίτης τ'όν είδε να π'άνη τ'ό κρεμμύδι του και κάτι να μουρμουρίζη παραξενεύθηκε, τ'όν παρακολούθησε, κατάλαβε τί τρέχει και σκέφθηκε να τ'ού π'άη ένα παιγνίδι.

Τ'ού πήρε με τ'όπο τ'ό κρεμμύδι και τ'ό κρέμασε αυτός από πίσω του. 'Ετσι προχώρησε και τ'όν προσέκαρε.

'Ο έβνος, βλέποντας στ'ήν κλάτη άλλ'όν ένα κρεμμύδι, έκαμ' εύθις να π'άση τ'ό δικό του. Φυσικά δέν τ'ό β'όηξε. Τότε νόμισε πως χάθ'ηκε και πάει. Και λέει στ'όν Πολίτη:

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαθαίνουν τ'ή μικρή ύπηρετρία να μ'ήν π'άνει ποτέ φαί με τ'ά χέρια της.

Μ'ά μέρα βλέπει κερμένο κ'άτω ένα μακαρόνι. Και παίρνει ένα ητηρώνη για να τ'ό π'άση! (Γενονέ)

Νεράιδα τ'ού Γαλου

'Ο μικρός Μανώλης, παιδί τ'ού σπιτιού μας, στ'όν τελευταίο σεισμό, φώναξε απ' τ'ήν κάμαρά του: — 'Ασ' τ'άστατα, 'Αλέκο! άφησέ με να κοιμηθ'ώ!

'Ο κοκόριος ένόμισε πως τ'ού κουνούσαμε τ'ό κρεβάτι του.

Μαίμου τ'ού Κωλέττη

— Τι θά σπουδάστε τ'όν αδελφ'ό σας, Τάκη;

— Μουσικό.

— Τι όργανο παίζεις; ποίό δάσκαλο τ'ού έχ'εις;

— 'Α, δέ εδ'ω δέν έφθάσαμε ακόμα. Περιμένουμε να... μακρύνουν πρώτα τ'ά μαλλιά του.

Εθ'νικός 'Υμνος

'Ο Μπέμπης δέν θέλει να π'ή τ'ό μουρουνλάδ'ό του. 'Ο μπαμπάς τ'ού λέγει πως άμα π'αί, θά παχύνη. Τότε ο Μπέμπης π'ίνει μ'ά κουταλιά. Και πρώτα άμέσως:

— Πάχυνα μαθόλου!

Μοκοκό

'Η Λουλού άκούει τ'ή μαμά με τ'ά λέχ σ'ε μ'ά κούρα!

— 'Η Λουλού μου κέρσασ τ'ήν άνιμοβλογιά στ'ό πόδι:

Και φωνάζει:

— Στ'ό πόδι μόνο; Καλέ, εγώ ήμουν γεμάτη σ'όλο μου τ'ό σ'όμα!

Ρετ'νι

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τ'ής Α' Περιόδου (1879 - 1898) από τ'ους έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οί έξής πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και 19ος. Έκαστος τόμος δοχ. 25, ταχυδρομικώς δέ άποσταλλόμενος δοχ. 28,50 διά τ'ό Έσωτερικόν και δοχ. 35 διά τ'ό Έξωτερικόν.

Τ'ής Β' Περιόδου (1894 - 1927) ύπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τόμοι, 34 εν όλο. Έκαστος τόμος άραφος δο. 30 και ραμμένος δο. 35. Ταχυδρομικά τ'ήν έκάστου τόμου προσθετέα, εις τ'άς άνω τιμ'άς: Διά τ'ό Έσωτερικόν δοχ. 5 ο άραφος και δοχ. 15 ο ραμμένος, διά δέ τ'ό Έξωτερικόν δοχ. 23 εις άραφος εις τ'ε ραμμένος.

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

'Αθήναι, 42 όδ'ος Εβριπίδου τ'ήν 10 Οκτωβρίου 1928.

ΣΑΣ χρωστώ άκόμη ένα δωδεκάσέλιδο φυλλάδιο, γ'ά νάναπληρωθ'ή έκεινο που ύπερπήθησα γ'ά τ'ό ξαναγ'ίνα έτήμερη, όταν δέ κ' άδ'ηκτος μ'έκαμ με μ'άνο πίσω. Κι' έλπίζω να είναι τ'ό έρχόμενο. 'Αλήθεια, τί κλοσός που είναι ένα δωδεκάσέλιδο φυλλάδιο δικό μου, πως πράγματα χωρετ στις μεγάλες, τριστηλές, τετραστηλές, πικνοτυπωμένες σελίδες του! Ατ'ή τ'ή σκέψη έκαμ κ'αίτ'όλοσ τ'ό τελευταίο που β'γ'η. Τ'ήν 'Ιδια σκέψη θά κάματε κ'ι σ'ε;... Τι καλά, άν μπορούσε να καθιερωθ'ή τ'ό δωδεκάσέλιδο τακτικ'ά, κάθε έβδομάδι! Νά 'Ισθός, θά τ'ό καταφέρουμε από τ'ό έρχόμενο; 'Εγώ πάντα έλπίζω... σ'ε ξεσπάθωμά σας.

Μ'ά φίλη μου, που δέν θέλει να τ'ήν άναφέρω, μ'όυ παρακονιέται π'ός έλαθε ένα τεράστιο Μικρόν Μουσικόν μ' έξυμιάδες από κ'ι-νε; που λέει τ'ά μορτάκια σ'ε τ'ό βρομ. Και τ'ό έχ'ασι με άγανάκτηση. Βέβαια, τ'έτοις «έξυμνίδες» είναι σπάνιες στ'ήν οικογένειά μας. 'Αλλά κ' οι λίγοι που άγαπούν να τ'ε ματαχειρίζονται, πρέπει να καταλάβουν πως δέν καρδιάζουν σ'ε διακλασάπουλα, — ούτε γ'ά άστειο — κ'ι να τ'ε άφήσουν. Προσάτην όταν σ'έλλη κανείς τεράστιο σ'ε κορίτσι, χρωστώ να είναι σμηνός, συμμιξέμενος, εύγενής, λεπτός, άφρογος. 'Αλλοίωτικ'ά, βλέπεις, κινδυνεύει να σ'ε σ'ε με άγανάκτηση.

'Η Μικρομ'εγαλή μ'όυ γράφει «'Η Δικλασική οικογένεια. σέπτεμα, ειλικ'ή 'Ιδεώδης Δημοκρατία μερικόν σ'εποιστών. 'Όλα σου τ'ά παιδιά τ' άγαπ'ες και τ'ά συμβουλεύεις με τ'ό 'Ιδιο ενδιαφέρον. Τ'ή δόξα τ'ήν κερδίζεις κ'αθένης διακρίποντας σ'ε τ'ους Διαγωνισμούς, όπου δέν περνοδν ούτε τ'ά χατίρικ'ά, ούτε τ'ά πλούτη, παρά μόνον ή προσωπική αξία». Πολύ σωστά! Τ'ό έλλο που μ'όυ γράφεις, τ'ό έλαδι από σημασία. Τ'ό παλιό έκείνο κομμικι δημοσιεύθηκα δυό φορές κ'ατά λάθος. 'Υπήρχαν, φ'νάιταν, δυό χαρτόγραφα.

Χαριτωμένο τ'ό γραμματάκι σου, 'Αγνή Σουλτάνα, σ'ε φ'ράτο ατ'ό χαρτί που σ'όυ χάρτισαν σ'ε γενέθλια σου. Προσθέτω κ'ι εγώ τ'ε εγκάρδιες μου εύχες. Ναι, θά είσαι σ'ή Μασίκα Τάξη όσο περπατάς, που λένε, σ'ά 15. 'Αμα τ'ά κ'εστ'ες, μ'αρετ'ες, άν θάβρω, γ'ά περ'όσης στ'ή Μεγάλη ή και να μ'εγίνη ακόμα ένα χρόνο σ'ή Μασίκα, δηλαδή θά γ'ά κ'εστ'ες και τ'ά 16. Καίρω που β'ρίσκεται τόσο εύχάριστη κ'ι όφελίμη άσχολια τ'ή λ'όση των Ηνεμα: κ'αδ' άσκήσεων. Κι' ο 'Αναγίας σ' ευχαριστ'ει γ'ά όσα γράφεις! 'Αλλ' ο κ'αζιμένος κ'ερσος πολύ β'ρια τ'ό δάχτυλο, κ'ι έχει μ'άλλιατα κ'αί να σ'ε π'ή γ'ά ατ'ό τ'ό πράγμα...

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

από τ'ό Σκίβ-Βαλέρυ. Πολύ θ'ραλα ψυχολογείσ ατ'ό που πρώτη φορά δοκίμασες φεύγοντας από μ'ά έξοχή για να γορίσες στ'ήν πόλη. Πίσταφε όμως ότι ή κοριώτερη αίτια είναι ή ηλικία που β'ρίσκεσαι τ'ώρα, — ήλικία πολύ επόλοστη σ'ε τέτοιους χωρισμούς. Περιπάτω και τ'ε έντυπώσας; σου από τ'ό Ρουέν. (Π'ό τ'ό λές ατ'ό έλληνικ'ά; Ρουέν; ή; ή; 'Αη-Βαλέρη τ'ό S-Va-léry?)

Μ'ή φοβόσαι, Κάμεν Σάββα, δ'εν με κουράζεις, κ'ι γράφε μου όσο συχνά θέλεις. Όβ: σ' αγαπώ λιγότερο από κάθε άλλο μου κ'ι-νε, επειδή μόνον φέσο φάνηκε τ'ό ψευδώνυμό σου σ'ήν 'Αλληλογραφία. Γιατί κ'ι σ'ό δέν βλέπω να μ' αγαπ'ες λιγότερο κ'ι από τ'ήν π'ό παλιό μου φίλη. Διάδωσα μ' ένδιαφέρον ατ'ά που μ'όυ γράφεις κ'ι σ' άρχιστ'ω πολύ, άνοιξες όμως δ'ε δέν είναι ανάγκη να κ'ρω λόγο... γ'ά να μ'ή τ'ό κ'ιρνον κ'ι άπ'όνο τ'ους.

'Οραίος 'Επιστολές μ'όυ έστειλαν ατ'ήν τ'ήν έδομάδα κ'ι οί έξής: Νεράιδα τ'ού Γαλου, Ακάμας, Δικηγορίνα, Σεντεμένο 'Ηπειρωτάκι, Χρυσό Παγώνι, Ξυτίραις, Άβαντίς, Άνδαλουσία, Αάγνη, Ένδοξο Σούλι, Ελίη, Χρυσάλλης, Νάρκισσος, Γ. Γ. Σ., Ορφαούλα, Ζουλένια, 'Αφροδίτη τ'ής Μήλου, Γόρδιος Δεσμός, 'Ηρωϊκόν Αδάβρο, Γαλάζιο Αστέρι, Κόρη των 'Αθηνών, Κρεβόλη, Πόνου Αάκρου, Νέκουσι, 'Υπολαίς, Γενοβέρα, Αμαυλλίς, Αχ Πόλη, 'Εθνική Πίστις κ'ι 'Ιάσων. Σ' όσοις μ'ορούσε θάπαν'ήσω σ'ε άρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. 'Απορρίπτονται: «'Επιδρομή» τ'ού Φοιτητ'ό. 'Απάρντο' που να τ'ό οικονομισμ! δέν θά μπορούσε δέ β' γ'ά τ'ήν όσον του μόνου κ'ι να μ'όυ τ'ε άναστέλλη; — 'Κρυφά Σχολεία» τ'ής Αιάνας. 'Ατσ'εχο. 'Εχουν γραφει πολλά γ'ά τ'ά κρυφά σχολεία τ'ής Τουρκοκρατίας, έχουν γ'ίσει κ'ι πολλές σκίτσες. 'Όσα γ'ά να π'ήρω κανείς τέτοιο θέμα, πρέπει νάχη τ'έχνη μεγάλη, — «Σ'ήν κομμ'ένη φίλι» τ'ού Σπ'όρου. Κι' ατ'ό κ'αλό θέμα, άτσ'εχα γραμμένο. θά τ'ό προστιθέσαι άν ήταν κ'αμωμένο σ'ε διήγημα παρά σαν π'εσ'ό ποίημα. — Τ'ό 'Ιδιο ακριβ'ό: λέω κ'ι γ'ά τ'ό «Σ'ε κομμ'ένη μου» τ'ής Γαλόριας. — 'Αόγια σ'ήν δ'ισ'η κ'ι «'Ανοιξη-Κεμ'όνας» τ'ής 'Ανθιμ'ένης Αμυδαλίας. Δεν μ'ορού να π'ό όλα; διόλου άτσ'εχους ατ'όσ τ'ους σ'ίχους. 'Η Α. Α. ε-χ'ι 15ακ κ'ι μ'έτρον κ'ι φόρμους. Κι' όμως τ'ά ποιημάτ'ά της, σ'ά σκέψη κ'ι σαν έκφραση, δέν είναι άκόμη δόκιμη. Τ'όσ λείπει ή διαύγεια κ'ι ή άρμονία...

'Εγκρινόνται: «Σκέψεις» τ'ής Νεμύσας. — Από ανέκδοτα («'Από τ'ά Φιλέρα» τ'ού 'Εθνικ'ού 'Υμνου. — 'Τά λουλούδια μου» τ'ής Αναμίας. — 'Ενα φύλλο απ' τ'ήν «επαρχία» τ'ού Μακντόφ. — 'Μέση σ'ε όδο» τ'ής Μεγαλόπρεπης 'Ιδης. — 'Νοσταλγία» τ'ής Μιμ'όζας.

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ'ό σ'ό, δού είσαι εγώ. 'Αμ' εγώ τότενος ποίος είμαι (Λαβ'ό) Πυκομ'ίλητη

— Μπρ

μόνον μὴν ἐκπληρῶν τὸσον καιρὸν
 νὰ μὴ γράψῃς. Ἀστὸν (ὡς τὴν
 γράφω σήμερα γὰρ τὴν Σελίδα) ἔσαν
 εἰδος κωμικὰ φορὰ σὺ γράφου
 μου, κερταί: νὰ ζήσης τὸν κ.
 Φ. καὶ νὰ τοῦ σφίξῃς μὴ ἀτιμῆ
 τὸ χέρι, ἀπὸ τόσο τοῦ ἐπιθυμῶν
 Γαστριῶν (εἰχομαι νὰ μείνῃς «ἄ-
 τρωτας» γὰρ πάντα) Πληρωμένο
 Παυλάκι (χαίρω πού πέραςος τό-
 σο καλὰ τὸ καλοκαίρι.) Ὑβόνη
 (αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω) πῶς
 μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν λάθη σὲ μερι-
 κὰ φυλλάδια καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν
 σὲ ἄλλα; ἐκὸς πᾶν ἂν ὁ τυπο-
 γράφος τύπων μερικὰ ἀδιόρθωτα
 κ' ἔπειτα ἐκμε τὴν διορθώσῃς
 κ' ἐξακολουθῆς τὸ τόπων; Ἀέ-
 φι τῆς Ἀρτεμίδος (πολὸ φράσι
 τὸ γράμμα σου γὰρ τοὺς ἀγῶνες
 νὰ, νὰ φυλάξῃς τὴν ἐνάμι; σου γ',
 ἄλλα χροῖα;) Πιστοῖνον τοῦ
 Ἀργεῖνου (εἶναι κ' ἄλλοι σὴν
 Ἀργεῖνο' θὰ προηρθεῖν καὶ δια-
 γωτισμὸς Ζωγραφικῆς;) Μελαχροῖν
 Κουρετοπούλου (δὲν εἶν' εὐ-
 κλο, δυστυχῶς, νὰ σὲ πληροφ-
 ρῆται γὰρ τὴν ἑσῶς;) Ἀκρίταν
 (πολὸ φράσι τὸ γράμμα σου μὲ τὴν
 ἑσῶς) δὲν θ' ἀρῆσῃς πάλι τόσο
 νὰ μὴ γράψῃς! Διψῶσαν Νεο-
 λαίαν (ἐκμε πᾶν καλὰ πού τ'
 ἀποφάσις γράφου μου) Μπεδὲμ
 (γράφου μου καὶ μὴν... τετραπλά-
 ζης!) Ἀνθοῦλας (μὴ εἶναι ἀδ-
 ωτος, ἀγαπήτη μου, νὰ σ' εὐχαρι-
 στήσω) Ροδωδάφνην (ἐξήγησα
 στὸ προηγούμενον φυλλάδιον γὰρ πῶ
 λόγο ἢ ἀπονομή τοῦ Βραβείου γί-
 νεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον: μὴ
 μικρὴ ἀδικία ἀποτρέπεται μὴ μεγα-
 λυτέρη;) Ἡρωῖκὸν Ἀδάρον (τὸ
 ἀκρωτῆρον... γίνεται ὅπως τὸ
 βλέπεις) ἀπὸ δηλαδὴ συγκρίσεις
 ἀπὸ μὲ τὴν λύση τοῦ θὰ καταλάβῃς
 ἀμέσως ἢ μὴν δυσκολία εἶναι νὰ
 βρῆς λέξεις πού νὰ συμπληρωθῶνται
 ἐστὶν ἄλλ' αὐτὸ δὲν διδάσκεται...)
 Διψῶσαν Κουρετοπούλου (νὰ τὰ ἐκπο-
 σφῆς; λοιπὸν τὰ τετραδικία σου
 σοῦ ἐστὶν ἄλλα ἐννεὰ πᾶν μ'
 εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου εἶχα
 νὰ λάβω τόσο καιρὸ!) Κρίτον
 Χ. (ἢ κρημάστρα ἢ τὸ κρημα: ἀρι-
 στὴν ἀρχαία λέγεται κρημάστρα)
 Ἀγ. Ἀγ. (καὶ τὸ «Π. Πνεῦμα»
 πού ἀναφέρεται, εἶναι πονηρὰ μι-
 κροῦ παιδιῶν) ἀδιάφορο ἂν ἢ μη-
 τέρα του, γὰρ νὰ τὸ μᾶθη, τοῦ τὴν
 ἀναποδοῖν ἄσχετος ἐπίση; οἱ ἀ-
 γνῆς ἀποθηματικῆς φίλης τοῦ Τζᾶκ
 μὲ τὴν Σελίαν, τῆς Ἀνθούλας μὲ
 τὴν Γιάννη, τῆς Κόρης τοῦ Γερο-
 θωμᾶ κτλ. μ' ἐκίετο πὸ ἀνοσοῖ ἢ
 φράση «ἱστορίε γεμάτες ἔρωτα καὶ
 πάθος» ἄλλα τὰ μᾶτις τοῦ λαγοῦ
 κ' ἄλλα τῆς κουρετοπούλας!)
 Ἄθαν. Ζωρῆ (διὰ τὴν ἀλλαγὴν
 τῆς διεθνῆς ὀνόματις, δρ. 5)
 Μεγάλην Ἑλλάδα (ἐλαδὸς εὐχα-
 ριστῶ, ἐστὶν ἄλλα καὶ ἑσῶς)
 Μυροῦλασην (ἐστὶν ἄλλα τὸ Πέντα-
 θλον κρημάστρα ἕως 80 Ν/δρίου)
 Σωφρομένην (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ
 τὰ καλὰ σου λόγια) ἐστὶν 26 τε-
 τραδικία.) Ἀγνωστην, Ἀνορθοῦ-
 στο Ρολῶν, Ἀνάγνωστην
 Ἑλλάδα, Ἡλιόλουστην, Ταξι-
 διάριον Κύμα, Ἡβὴν, Ναυα-
 ρον Κανάρην κτλ. κτλ.
 Σπουδαῖον, Κων. Α. Σμυρ-
 νιάτην, Ἐγὰ εἰμ' Ἐγὼ, Ἀφῆ-

νασμένο Ἀλαῖνι, Μάρθαν Ἰο-
 νᾶ Σανκῆ, Νίκον Τσακουμά-
 νον, Μελαχροῖνούλαν (ἔστειλα.)
 Εἰς ἑσῶς ἐπιστολῆς ἑλαβὶ μετὰ
 τὴν 9 Ὀκτωβρίου ἐπικληθῶν στο
 ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.
 Ἄλλοσις δαταὶ μέχρι 13 Δεκεμβρίου.

678. Αεθίριος
 Νὰ μυρισθῆς κρασί τῆ μήτη σου
 [ἂν φέρῃς
 Κοντὰ στήν πόλη ποῦ γίνε τὸ
 [θάμα
 Θὰ ξεπροβάλλῃ ἀμέσως μπουλο-
 [τιένης,
 Νὰ μὴ ἀρήσῃ Τοῦρκο ποῦθε
 [τάμα.
 Πάνθειν Ἀφροδᾶτου

679. Συλλαβόγραφος
 Εἴμ' ἕνας γιὸς τοῦ Ἰακώβ.
 Σὺ δὲ μὲς μ' εὐκολία
 Μοῦ βάσεις μῖαν ἀόριστον
 Κουρετοπούλου (δὲν εἶν' εὐ-
 κλο, δυστυχῶς, νὰ σὲ πληροφ-
 ρῆται γὰρ τὴν ἑσῶς;) Ἀκρίταν
 (πολὸ φράσι τὸ γράμμα σου μὲ τὴν
 ἑσῶς) δὲν θ' ἀρῆσῃς πάλι τόσο
 νὰ μὴ γράψῃς! Διψῶσαν Νεο-
 λαίαν (ἐκμε πᾶν καλὰ πού τ'
 ἀποφάσις γράφου μου) Μπεδὲμ
 (γράφου μου καὶ μὴν... τετραπλά-
 ζης!) Ἀνθοῦλας (μὴ εἶναι ἀδ-
 ωτος, ἀγαπήτη μου, νὰ σ' εὐχαρι-
 στήσω) Ροδωδάφνην (ἐξήγησα
 στὸ προηγούμενον φυλλάδιον γὰρ πῶ
 λόγο ἢ ἀπονομή τοῦ Βραβείου γί-
 νεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον: μὴ
 μικρὴ ἀδικία ἀποτρέπεται μὴ μεγα-
 λυτέρη;) Ἡρωῖκὸν Ἀδάρον (τὸ
 ἀκρωτῆρον... γίνεται ὅπως τὸ
 βλέπεις) ἀπὸ δηλαδὴ συγκρίσεις
 ἀπὸ μὲ τὴν λύση τοῦ θὰ καταλάβῃς
 ἀμέσως ἢ μὴν δυσκολία εἶναι νὰ
 βρῆς λέξεις πού νὰ συμπληρωθῶνται
 ἐστὶν ἄλλ' αὐτὸ δὲν διδάσκεται...)
 Διψῶσαν Κουρετοπούλου (νὰ τὰ ἐκπο-
 σφῆς; λοιπὸν τὰ τετραδικία σου
 σοῦ ἐστὶν ἄλλα ἐννεὰ πᾶν μ'
 εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου εἶχα
 νὰ λάβω τόσο καιρὸ!) Κρίτον
 Χ. (ἢ κρημάστρα ἢ τὸ κρημα: ἀρι-
 στὴν ἀρχαία λέγεται κρημάστρα)
 Ἀγ. Ἀγ. (καὶ τὸ «Π. Πνεῦμα»
 πού ἀναφέρεται, εἶναι πονηρὰ μι-
 κροῦ παιδιῶν) ἀδιάφορο ἂν ἢ μη-
 τέρα του, γὰρ νὰ τὸ μᾶθη, τοῦ τὴν
 ἀναποδοῖν ἄσχετος ἐπίση; οἱ ἀ-
 γνῆς ἀποθηματικῆς φίλης τοῦ Τζᾶκ
 μὲ τὴν Σελίαν, τῆς Ἀνθούλας μὲ
 τὴν Γιάννη, τῆς Κόρης τοῦ Γερο-
 θωμᾶ κτλ. μ' ἐκίετο πὸ ἀνοσοῖ ἢ
 φράση «ἱστορίε γεμάτες ἔρωτα καὶ
 πάθος» ἄλλα τὰ μᾶτις τοῦ λαγοῦ
 κ' ἄλλα τῆς κουρετοπούλας!)
 Ἄθαν. Ζωρῆ (διὰ τὴν ἀλλαγὴν
 τῆς διεθνῆς ὀνόματις, δρ. 5)
 Μεγάλην Ἑλλάδα (ἐλαδὸς εὐχα-
 ριστῶ, ἐστὶν ἄλλα καὶ ἑσῶς)
 Μυροῦλασην (ἐστὶν ἄλλα τὸ Πέντα-
 θλον κρημάστρα ἕως 80 Ν/δρίου)
 Σωφρομένην (εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ
 τὰ καλὰ σου λόγια) ἐστὶν 26 τε-
 τραδικία.) Ἀγνωστην, Ἀνορθοῦ-
 στο Ρολῶν, Ἀνάγνωστην
 Ἑλλάδα, Ἡλιόλουστην, Ταξι-
 διάριον Κύμα, Ἡβὴν, Ναυα-
 ρον Κανάρην κτλ. κτλ.
 Σπουδαῖον, Κων. Α. Σμυρ-
 νιάτην, Ἐγὰ εἰμ' Ἐγὼ, Ἀφῆ-

680. Τονόγραφος
 Ἐχὼ στή μέση μου ἕνα ρῶ
 Καὶ συμπεραῖνα ν' ἀπορῶ...
 Τὸν τόνο τῶρα ἂν μοῦ φέιξῃς,
 Σὲ καταριᾶμαι πού θὰ φέιξῃς!
 Μίνα Στεφοπούλου

681. Αἶνιγμα
 Φυσᾶ τὸ ἀρσενικὸ μου καὶ σφν-
 [οῖσει
 Μὲ τὴν πνοή του κότῃ κρού, πό-
 [τε ζσοτή
 Τὸ θηλυκὸ μου βλέπεις νὰ γροῖζῃ
 Κε' ἀτέλειωτη νὰ ξετυλίγεται
 [κλωστή.
 Κουκουναροδερμῆτος

682. Πυραμῖς
 +
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *
 * * * * + * * * *

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμ-
 φωνον' πρόθεσις, ὅ,τι σὲ τρέ-
 φει· εἰς δ,τι προβαίνει εἰτε φρό-
 νιμον εἶτε ἀπρονόμητον' ἀρ-
 χαῖος ἱατρός. Καθῆτος οἱ σταυ-
 ροὶ δυστυχῆς μητέρα.
 Μιμέζα

683. Ἐπιγραφή
 Υ Ο Τ Α
 Π Ο Υ Γ Ι
 Υ Ρ Γ Κ
 Σ Τ Η Σ

Ἐπιγραφή μυθιστορηματος.
 Πιγυλίσινα, μελέττα
684-688. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῆ ἀντάλλαξ ἕνος γράμμα-
 τος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
 δὲ ἑνὸς ἄλλου, κέντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀ-
 ναγματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέ-
 ξεις:
 πάθος, ἀθρα, χάος, Αἰήτης,
 κολός.

689. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
 Τὰ μὲν ἀρχαία τῶν κάτωθι
 ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν
 Ἀθηναῖον ἄητορα, τὰ δὲ τρίτα
 δημοικὸν βασιλεῖα:
 1. Φυτόν χρήσιμον 2. Μέρος
 τοῦ ἄνθους 3. Ἀρχαία πόλις 4.
 Ἐπιστήμη φιλάνθρωπος 5. Ἐ-

πίθετον χαρακτηριστικόν, εἰς τὴν
 Γραμματικὴν, πολλὰ ὀνόματα καὶ
 ῥήματα 6. Ἀλλῃ ἀρχαία πόλις.
 Ἀκούσθε Ρολῶν

690. Φωνηεντόλεπον
 κ - πῦμος - σ - τ - πλον - σ - σι
 Ὀδοσῶς Ἀνδροῦσας
691. Γρίφος

εἰς εἰς εἰς Β α 1 φ 1
 εἰς εἰς εἰς 1 φ 1
 1
 Μελαχροῖνὴ Κυριαπούλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
692. Métrigramme
 Pierre precieuse que l'homme
 Gherche aux profondeurs de la
 [mer;
 En changeant une lettre, je
 [prend
 Des ailes et je vole dans l'air,
 (Πρωτότυπον) Ἀντιγένη
693. Sans Vogeltes
 Q - vvr - vrr
 Ἄγνωστη

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. 31

- 470. Τόλιον (τό, κῶν). - 471. Κατάνη (κατὰ, νί). - 472. Αἰνός οἶκος. - 473. Ὁ φανός, ἡ φακῆ.
- 474. **Ι Α Η Π Τ Ο Σ 475. Ο Ι Α Ι - Α Ρ Α Μ Ι Σ Π Ο Υ Σ** (Ἰδι- Π Α Ρ Ο Σ ὅς, δίκου, Ε Μ Ο Σ κούς, ἑπό, Τ Ι Σ σποδός.) - Ο Σ 476. Ἐκατόν Σ (10x6+10x 4).
- 477. **ΑΘΗΝΑΙ** (Ἀθῶν, φθινόπωρον, ἀλθῆς, ἀγεΝῆς, ἀθᾶνᾶτος, σκοτεινός). - 478. Στὸν κορυφὴν τὴν πόρτα ὅσο βέ- λους βρόντα. - 479. Ἡ ἔξις κῶ- ρον γαυῶν ἢ, ἔξ εἰς κῶρ, οὐγ ἔν α.). - 480. **VERBOSITÉ** (V-eau, E-ire, K-ail, B-luette, O-rai- son, S-ole, I-lot, T-errer, B- titer.) - 481. La mer, la mère, l'amer.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

- ΠΟΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,**
 Ἐπὶ τοὺς ἐν ἀρκενθεσίαι ἀριθμοῦς, ὁ πρῶ-
 τος εἶναι τὸ τετραδικιὸν τοῦ ἑσῶ-
 τριμοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ ἑσῶτε-
 ριμοῦ.)
 Ἄδελφούλα μου, δρ. 20/5,50 καὶ 7,50.
 Ἀναδομένη, δρ. 25/6 καὶ 8,50.
 Δὲν εἶμ' ἔγῳ, δρ. 20/5 καὶ 7.
 Θεσπικόν, Τόμος Β' δρ. 40/6,50 καὶ 9.
 Τόμος Γ' δρ. 30/6 καὶ 7,50.
 Ἰσαβέλλα, δρ. 25/5 καὶ 7.
 Κερκὸς Δρόμος, δρ. 17/5 καὶ 7.
 Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80/5 καὶ 7.
 Κερκὸς Βράχος, δρ. 20/5 καὶ 7.
 Κερκὸς καὶ Κοκκίς, δρ. 30/6,50 καὶ 8,50.
 Λάσπυρα, δρ. 30/6,50 καὶ 9.
 Μαργαρίτα Στέφαν, δρ. 17/5,50 καὶ 7,50.
 Μητρούλα, δρ. 15/4 καὶ 6.
 Τὸ Μυστικὸν τῆς κωνσταντίας Βαλεράν-
 νας, δρ. 15/4 καὶ 6.
 Παιδικὸν Θεσπικόν, ἄνω τόμου, ἐκμετα-
 δρ. 17/5,50 καὶ 7,50.
 Περὶ τῆς στυλ' Ἠλίο, δρ. 15/5 καὶ 7.
 Πλευσθῆ καὶ Φτωχὸς, δρ. 30/6,50 καὶ 9.
 Στάχυα καὶ Παλαροῦσες, δρ. 15/6 καὶ 8.
 Τερεζῆ Βέρμα-Δανδῶτα, δρ. 25/5,50
 καὶ 7,50.
 Τίμιος καὶ Ἄτιμος δρ. 30/6,50 καὶ 9.
 Τίμη τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30/6,50 καὶ 9.
 Τυχεροῦ καὶ Ἀτυχτοῦ δρ. 30/6,50 καὶ 9.
 Ὁ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κεκοκκινένους Κρί-
 νους δρ. 20/5,50 καὶ 9.
 Ἡ Τριμνηρὴ Γυναικί, δρ. 30/6,50 καὶ 9.
 La Mauvaise Voie, Μεταφράσις τοῦ
 «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 15/5 καὶ 7.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- (ΚΗ' - 764)
Α ντάλλασου κάρτες. Στείλατε Τέκην
 Μαθίαν, Κουρασίαν, Κλαίον, Ἀνε-
 σπρον Εὐτυχία, τὴν γίνεσθε;
 (ΚΗ' - 765)
Δ ικηνόρον, Θόδος; Μ. Μ. Λάβας; Ἀ-
 νερῶν τὸν Βουνοῦ, ἔσται μὲ ἐπε-
 στράφησαν. Δικηγορίνα
 (ΚΗ' - 766)
Σ ΥΜΟΓΟΙ ΣΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ.
 Τρίτος Διαγωνισμὸς ἀμφοτέρων. Προκ-
 ῖρασις τέταρτο Διαγωνισμὸ διηγη-
 ματος. Θεματικὸς ἀποδοῦν, Βραβεῖα τέσσα-
 ρο. Πρωτοῦ δῖνος, Συμμετοχὴ δι-
 δραχμῶν. Δίσις: (ΚΗ' - 87) Στείλετε ἑλπί.
 Ἀφροδίτη
 Ἀντιπρὸς. Δράμας= Γέρδος Δαμῆς
 (ΚΗ' - 767)
Μ ἑλισσῶν Ἀγγελουπόλου, Γαλιταῖος=Κε
 λέουλου, Ἀράνα = Δοανίδου, Ἀνθε-
 μῖς=Βιτομονιάνη, Τζοκόντας=Γαῖλ. Ἐ-
 πέται συνέχεια
 Πεταχτέλλα
 (ΚΗ' - 768)
Γ ὄβαν, Ἰσπανόλα, Δίσις;
 ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ
 (ΚΗ' - 769)
Π αρακαλὸ καθῆρον. Ἰδιαιτέρως τοῖς Ρο-
 ῶνοῦς, πού γινώσκει κατὰ σχετικὰ μὲ
 τὸν Ἀρχαῖο Κωνσταντινοῦ, ἂν τὴν Ρόδο,
 τὸν καλὸ Ὑψιβεστέτη Δία ἢ καὶ μὲ τὴν
 οὐνογένεια τοῦ νὰ μὲ πληροφροῦσῃ. Ἀ-
 δελφία μου, βασίλισσα σὺς εὐγενεῖς φε-
 χῆς σῶς. Θὰ μὲ κερταί τὸ μεγαλύτερον κα-
 λὸ. Περιμένω, Δίσις; (ΚΗ' - 666).
 Τὸ καλὸ ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ
 (ΚΗ' - 770)
Δ ἰλλογραφῶ γαλλικῆ καὶ Ἑλληνικῆ μὲ
 Διαπλάσεως, Γράφτε: Felicie Ki-
 ziltinos, Maroussi-Athènes. Δὲν ἐναρ-
 τάσσω τετραδικία.
 ΡΟΖΙΤΑ
 (ΚΗ' - 771)
Α ντάλλασου τετραδικία.
Ρ ὄβλα Μιχ. Βαρέλλα, φαρμακευτῶ-
 ρου, Θεσσαλονίκης.
 (ΚΗ' - 772)
Α ντάλλασου τετραδικία Κέρμεν Ἐδᾶ-
 ρος, Ἀλεξάνδρου 131, Βόλος.
 (ΚΗ' - 773)
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
Η δι' ἑσῶς ἡμέρον ἀπαραίτητος γαλ-
 λικῆ γλῶσσα διδάσκατος ἑρτίως, εὐμε-
 θῶδες καὶ οἰκονομικῶς. Πίνετον 5-8
 (Στάσις Ἀγγελουπόλου). Συμμετοχὴ θερ-
 μῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοσφικινου-
 μένους φοιτητᾶς καὶ σπουδαστᾶς.
 (ΚΗ' - 774)
Γ ῥῶδες Δαμῆ, ὑπετέρα γλῶσσα λήθησι
 ἐπιπινθῶνς Κόρην, θάνατος. Περι-
 πλοχῆς, στοιχηματικῶς διὰ ἀποκαλῶν
 δὲκ θέλις. ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ
 (ΚΗ' - 775)
Β ῥῶδες (1). Φιλίσσος, Δικηγορίνα,
 Ὁ Μανόλης, Περιπλοχῆς, Ἐσπεράλ-
 ῶς: Τὴν ἀνετῆ Ἡδύλη, Ἀνάμα; Ἄ-
 δαστε τετραδικία; ἀπαντήσατε Βολιώτα-
 κί, Ἀρκεῖνις, Βραβείο; Μικροῦ Ἐγὼ-
 λη, Μανιφρῶ, ἀλλοποφροῦσι; Στάσις
 σῶς: Τάνην Κωνσταντινοῦπολου, Ἐρμέν-
 σκῆ 15, Ἀθήνας. Τρελλὰ Φοιτητῶν
 (ΚΗ' - 776)
Π ροκρηρῶσμεν Διαγωνισμὸν, κρηματο-
 γραφικῶν κερτῶν. Προθεσις Δίσις.
 Συμμετοχὴ εὐλοτέρη. Βραβεῖα πρωτότυ-
 πᾶ. Δίσις: Τούλα Μαλτέζη, Πειραιῶς 74-Α
 Ἀθήνας.
 Αἰλίη Ντάμμερσο,
 Αἰλίαν Χάρβεῦ
 (ΚΗ' - 777)
Α ντάλλασου κάρτες τετραδικία: καὶ ἐλ-
 ἰλλογραφῶ μὲ ἑσῶς-ἑσῶς. Δίσις: Ἀρ-
 πονίας 91, Καλλιθέα Ἀθῶνας.
 Τρελλὰ Γυμνασιακαῖς
 (ΚΗ' - 778)
Η δίσις μου ἐπὶν: Σωκράτους καὶ Κεν-
 ταύρου, Πειραιῶς.
 Βασιλόδεινο Τριαντάφυλλο
 (ΚΗ' - 779)
Θ κλασσογραφῆ, Πένου Δάκρυ,
 Συμμετοχὴ καλῶν, ἀντάλλασου τε-
 τραδικία; Δίσις: (ΚΗ' - 603).
 Μυροῦλασην, Γλυκοκίλητη
 (ΚΗ' - 780)
Η λιλῶσθη, ποῖος ἑ γέλας; Γλυκο-
 κίλητη δὲν εἶμαι Ἐλισσῶ Βουλοῦ
 (Δίαπ.)
 (ΚΗ' - 781)
Μ αργεῖνο Βασιλόπουλο, τετραδικία
 ἐστὶν ἄλλα, περιμένω καθῶς καὶ ἀπό-
 λους καὶ ἑσῶς. Δίσις ποῦ: C. Diamandis
 ο/ο Garassimou, 6 Rue Guineau, Le Caire
 (Egypte).
 Δούλη Δαδελώνης.